

Sygn. akt **IV Ka 358/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski

Protokolant: Aneta Maziarek

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Andrzeja Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013 r.

sprawy **W. G.**

oskarżonego z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 9 stycznia 2013 r. sygn. akt V K 1311/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

- na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza mu 210 (dwieście dziesięć) złotych opłaty za obie instancje.

Sygn. akt IV Ka 358 /13

UZASADNIENIE

W. G. został oskarżony o to, że w dniu 6 września 2012r., około godziny 03:05, w S., na ul. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. o numerze rejestracyjnym (...), przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum IV Wydział Karny sygn. akt IV K 523 / 10 za czyn z art. 178a § 1 kk, to jest o czyn z art. 178a § 4 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 9 stycznia 2013r., sygn. akt V K 1311 / 12, został uznany za winnego tego, że w dniu 6 września 2012r. około godziny 3:00, w S., znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym, po drodze publicznej – ulicy (...) II i ulicy (...), przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio

skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 16 sierpnia 2010r. sygn. akt IV K 523 / 10 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, to jest popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 kk skazany na karę trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Wobec oskarżonego orzeczono ponadto trzyletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, zaliczając na poczet tego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 6 września 2012r.

Od W. G. zasądzono również na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w całości i na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzono mu opłatę w kwocie 60 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony osobiście, zarzucając mu rażącą surowość orzeczonej kary. Podniósł, że fakt uprzedniej karalności nie może być przesłanką decydującą o bezwzględny charakterze orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdyż okoliczność ta nie w każdym przypadku wyklucza pozytywną prognozę kryminologiczną. Wskazał, że art. 69 § 4 kk nie wyklucza definitywnie możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej za przestępstwo z art. 178a § 4 kk. Zwrócił uwagę, iż zawartość 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, choć niewątpliwie przekraczająca dopuszczalny poziom, nie może być uznana za znaczny stan nietrzeźwości. Jako kolejny argument przytoczył fakt, iż dopuścił się przestępstwa w porze, w której natężenie ruchu jest niewielkie, co powinno rzutować na ocenę stopnia zagrożenia, jakie spowodował swoim zachowaniem. Wreszcie powołał się na swoją sytuację osobistą i zawodową, również przemawiające za uznaniem, że w jego przypadku zachodzą szczególne okoliczności określone w art. 69 § 4 kk uzasadniające zastosowanie probacji.

Sąd Odwoławczy zażył, co następuje:

Apelacja okazała się uzasadniona i jako taka zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Pewne wątpliwości może budzić dokonana przezeń ocena wyjaśnień oskarżonego. Zakwestionował wersję, jakoby W. G. spożył alkohol w postaci jednego piwa, w sposób arbitralny, niepoparty ani innymi dowodami, ani wskazaniami wiedzy, czy zasadami doświadczenia życiowego. Przyjął a priori, że „zawartość alkoholu po wypiciu jednego piwa przez dorosłego mężczyznę jest o wiele niższa niż 0,25 mg/l”. W ocenie Sądu odwoławczego takie stwierdzenie jest nieuzasadnione, gdyż reakcje organizmu na alkohol są sprawą indywidualną, uzależnioną ponadto od czynników zewnętrznych. Oskarżony powoływał się na swoje zmęczenie oraz fakt, iż spożywając alkohol, był na czczo. Sąd meriti próbował znaleźć inne wytłumaczenie zwiększonego stężenia alkoholu w powietrzu wydychanym przez W. G. (dolanie do piwa mocniejszego alkoholu) i obalił je jako nieprawdopodobne, nie odnosząc się do wskazanych okoliczności. To wszystko doprowadziło do nieuprawnionego podważenia wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w zakresie ilości spożytego alkoholu. Bez znaczenia pozostaje to jednak dla samego ustalenia stanu nietrzeźwości oskarżonego w czasie, kiedy kierował pojazdem mechanicznym.

Dlatego stwierdzić należy, że okoliczności sprawy zostały wyjaśnione w sposób dostateczny dla przyjęcia sprawstwa i winy W. G. odnośnie zarzuconego mu czynu. Sąd pierwszej instancji przekonująco wyjaśnił, dlaczego dokonał zmiany w opisie czynu przypisanego oskarżonemu, przyjmując stężenie 0,44 mg/l w miejsce 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu. Zastosował ponadto właściwą kwalifikację prawną i słusznie oparł się na przepisie art. 178a § 4 przy wymiarze kary.

Określając wysokość zastosowanej sankcji, Sąd uznał, że prowadzenie przez oskarżonego ustabilizowanego trybu życia jest wystarczające dla wymierzenia kary na minimalnym poziomie określonym przez ustawodawcę. Jednocześnie wykluczył możliwość zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary trzech miesięcy pozbawienia wolności wobec braku prewencyjnego oddziaływania poprzednio wymierzonej kary grzywny za przestępstwo tożsame rodzajowo oraz znacznego stanu nietrzeźwości, w którym znajdował się W. G. w chwili popełnienia przestępstwa. Zauważył również, że z uwagi na kwalifikację prawną tego czynu warunkowe zawieszenie

wykonania kary byłoby dopuszczalne jedynie w szczególnych okolicznościach, których w niniejszej sprawie Sąd się nie dopatrył.

Taka argumentacja nie zasługuje jednak na aprobatę.

Sąd pierwszej instancji niezwykle surowo potraktował W. G., wymierzając mu za to samo rodzajowo przestępstwo bezwzględna karę pozbawienia wolności bezpośrednio po wcześniejszym orzeczeniu wobec niego kary grzywny. Owszem, kara ta nie spełniła swojego zadania w zakresie prewencji indywidualnej, jednak przy stosowaniu sankcji karnej należy mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy. Z poczynionych ustaleń wynika, że zdarzenie z udziałem oskarżonego miało charakter incydentalny i niezamierzony. Wskazywał on bowiem, że po spożyciu piwa odczekał dwie godziny, licząc na wytrzeźwienie. Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności jego wyjaśnień w tym zakresie. Potwierdzają je ponadto badania przeprowadzone za pomocą alkomatu, wskazujące na relatywnie niewielki, a nie – jak uznał Sąd meriti – znaczny stan nietrzeźwości. Rzutuje to w sposób pozytywny na stopień winy oskarżonego, a także pozwala na dokonanie pozytywnej oceny jego postawy.

Nie bez znaczenia jest także fakt, że po utracie pracy spowodowanej zatrzymaniem prawa jazdy W. G. podjął starania zmierzające do znalezienia innej formy zarobkowania. Udało mu się ułożyć sobie sprawy zawodowe, co pokazuje, że nie czekał biernie na rozwój wypadków. Wykonywanie działalności zawodowej jest społecznie pożądane, a trzymiesięczna izolacja w warunkach zakładu karnego spowodowałaby dodatkową dolegliwość w postaci ponownej utraty źródła utrzymania przez W. G.. Przy wymierzaniu kary należy uwzględniać całościowe skutki skazania dla oskarżonego i w tym kontekście bezwzględna kara pozbawienia wolności orzeczona w rozpatrywanej sprawie byłaby niewspółmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy i jego winy.

Odmienne niż Sąd pierwszej instancji, Sąd odwoławczy przyjął, że w stosunku do W. G. można postawić pozytywną prognozę kryminologiczną z uwagi na podniesione wyżej okoliczności. Z kolei konsekwencje kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania na tle jego sylwetki w pełni uzasadniają przekonanie, że zachodzą tu szczególne względy pozwalające na zastosowanie środka probacyjnego. Wobec tego słusznym było dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej nim kary pozbawienia wolności. Trzyletni okres próby będzie przy tym w ocenie Sądu odwoławczego wystarczający do zweryfikowania postawy i zachowania oskarżonego.

Odstępując od sankcji skutkującej bezpośrednią dolegliwością dla oskarżonego, Sąd ad quem uznał za celowe wymierzyć oskarżonemu dolegliwość ekonomiczną w postaci kary grzywny, aby ta sankcja będąca wymierną dolegliwością w okresie próby przypominała sprawcy o konsekwencjach podobnych naruszeń prawa. Ilość stawek dziennych grzywny odzwierciedla naganność postępowania sprawcy przestępstwa, zaś wysokość jednej stawki jest zależna od jego warunków osobistych i majątkowych. Kierując się tymi przesłankami, a także wskazaniem zawartym w art. 53 kk, Sąd odwoławczy uznał za wystarczającą dolegliwość dla W. G. kwotę 1500 zł uzyskaną w wyniku nałożenia na niego 50 stawek dziennych grzywny po 30 zł każda.

Tak argumentując, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w sposób opisany w części dyspozytywnej wyroku swojego autorstwa, jednocześnie w pozostałej części utrzymując go w mocy.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono stosownie do przepisów art. 627 w zw. z art. 634 kpk, natomiast o opłacie należnej za obie instancje na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust. 2 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. nr 49 z 1983r., poz. 223 z późn. zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od zapłaty tych należności.

SSO Ryszard Małachowski